

יצאת נבחרת מצומצמת של אתלטים ישראליים לארצות-הברית על מנת להתאמן כרטיס אוי לקראת האולימפיאדה. מטרת הנסיעה: לא טיול לארצות-הברית, כי אם אכילה שלא לפי מתכונת הצנע ואימון תחת השגחתם של טובי המאמנים האמריקאים.

כדורגל

השחקנים לא חייבו

כאשר נחת המטוס הצבאי בלוד חיכו רק שני קציני צה"ל לקבוצה החוזרת מאי קפ

נבחרת צה"ל ומלווייה במטוס הצבאי תבונה בקפריסין

ריסין, מספר סקרנים שהתאסף במרפסת מס' עדה שדה-התעופה ראה כיצד יורדים 25 איש כשפניהם לקרקע ואיש מהם אינו מנסה להחזיק למרות בקשתו של הצלם: "חייבו קצת!" לא הרהיבו השחקנים את פיהם כדי קמזון של רוח טובה.

המסע הסודי של נבחרת צה"ל לקפריסין עורר דרישה לביקורת יסודית מפי כל כתבי הספורט (העולם הזה 744).

לאחר המשחק הראשון של נבחרת צה"ל נגד אלופת קפריסין, צ'טינקה, שמחו אהדי הנבחרת הצבאית על הנצחון הגבוה שהושג (0:6) אך היו גם שסברו אחרת: "מה החכם מה לנסוע לקפריסין ולשחק נגד קבוצות חלשות, אפשר היה לשחק נגד קבוצת הפועל בית-גוברין ולנצח אותה 0:11!" כאשר נודע הפסד נגד קבוצת אפואל (1:3), גבר רוגזם וצערם של אנשי הכדורגל בשיעור נוסף.

שכילת הליגה הראשונה			
כדורגל			
קבוצות	משחק	יחס נקודות	קיום שערות דות
מכבי ת"א	8	5:35	13
הפועל חיפה	8	8:18	13
ביתר ת"א	8	8:21	12
מכבי רחובות	8	11:18	11
הפועל פ"ת	8	8:16	10
הפועל ת"א	5	2:14	9

אתלטיקה קלה

הדרכה בשלוש שפות

אירוינג (ארוי) מונדשטיין, הממושקף והגבוה, עמל חודשים מספר במרץ רב באצטדיון הספורט שברחבי הארץ כשהוא מלווה אשתו שבהא אחריו מארצות-הברית. היגיו לא התעניין, עסק בהדרכת הנבחרת הישראלית לאתלטיקה בכל המרץ ובשלוש שפות (עברית, אידיש ואנגלית) למרות שאותה שעה הסילה עליו המחלקה לתרבות הגוף משימות נוספות: אימון מורוז של קורס מורייה-התעמל

לה היא, איך לגלות את הדבר לבעל. פרנסוהא אינו אלא ילד בן שבע עשרה; האהבה הזאת גדולה מדי בשבילו, הוא איננו מסוגל כלל להפגש עם זאק, לשוחח איתו כדבר גבר אל גבר. כאשר עומדת מארט ללדת את ילדו של פרנסוהא, היא מודיעה לבעלה שהילד שלו הוא, של זאק. בלידתה אותו, היא מתה, פרנסוהא מאבד בעת ובעונה אחת גם את האהבתו, גם את בנו. בעת ההלילה מצלצים פעמוני תרועה, תותחים יורים, העם — אפילו הקברנים — מלאי שמחה: 11 בנובמבר 1918.

אהבתם של פרנסוהא ומארט אינה מוגשת בצורה רומנטית או אידיאלית. הבמאי אינו משתדל, על ידי מתקתקות הוליבודית, להציג דיק את מעשיהם, כשם שאינו רוצה להרשיע. ז'ראר (האידיש) פילפ מוכיח שוב איזה שחן קן גדול הנהו: הנער שהוא מגלם הוא אמיתי, אמיתי בריצתו הילדותית מבית-הספר אל דירת האהבתו, אמיתי בהתפרצויות הקנאה שלו, במריבותיו ושקריו בבית הוריו, מישלן פרל אינה נופלת ממנו. מאוים שלה היא נערה בורגנית חושנית, קצת נושועממת, אבל לא המוגית. המעבר ההדרגתי, מנערה מאד מחונכת ושמרנית העסוקה בפלירט של קצת יותר ממה בכך, למאהבת מלאת חוצפה ואהבה הוא אחד ההישגים המהוירים של הבד. יש להצטרף על כך כי לפחות בשני מקומות חשובים קוצץ הסרט בידי הצנזורה.

"הרגע לבי הרוגש"

מעלה אחת גדולה להוליבוד: היא יודעת, לעתים, להתכבד גם על חשבונה עצמה. לפי עמים הבדיחה מוצלחת, לפעמים אחרות, מוצ' לחת פחות. הרגע, לבי הרוגש שייך יותר לסוג השני מאשר למוצלה, אף-על-פי שכמה מן ההלצות בסרטזמר סאטירי זה על החיים בהוליבוד טובות (למשל: במשרד הפרסום מת של חברת וורנר מוסר המנהל "פרטים ביוגרפיים" על שחקנית "צרפתית" שעד לפני חמש דקות לא הכיר כלל את שמה. הוא בודה מלבו אב אפגאני, אם רוסייה ועוד נקודות אקזוטיות, אחר מוסקי: "אלו הן עובדות, את כל השאר אתם יכולים לצ'יבט"). התסריט (מאת ג'ק רוז ומל שייבלסון) מספר אודות השחקן ג'ק קארסון (ג'ק קארסון, ששום במאי אינו מוכן לביימו במדמוי אול פיפי, היצירה שהמפיק ארתור טרנט (ביל גודבין) עומד להוציאה אל הפועל. בלית ברירה נאלץ טרנט למסור לקארסון עצמו את ביום הסרט, ואז כמובן, מטרבים השחקן נים להיות מודרכים על ידו. קארסון אינו אומר נושא, נעזר במלצרית המנומשת וצהור בת-השער ג'וד אדמס (דוריס דיי) כדי להחיתים את ידידו-יריבו דניס מורגן (דניס מורגן) על חוזה. לאחר מכן משתדלים השניים: א. לחזר אחרי דוריס דיי ב. לעשות אותה כוכב. הסרט אינו יותר מאשר טיול (לא נרחב) באולפני חברת וורנר ופגישות רגעיות עם כוכבים כגארי קופר, ג'ון קרופורד, ארול פלין, דני קיי, אדוארד ג'י. רובינסון, ג'יין ווימאן, המשחקים, כקארסון ומורגן, את עצמם. קארסון הוא בדחן מוצלח למדי המ' סוגל לעורר צחוק בעיקר על-ידי עקיצות עצמיות, אלא שהחומר אשר בידו הפעם אינו משובב והוא משתדל להגיד בעזרת אמצעים זולים. אישיותה של דוריס דיי נאה ויש לה בסרט מעלה אחת: אין היא הופכת כוכב קולנוע, אלא חוזרת לכפר מולדתה, להגשא לבחור שלה מימי הילדות.

סרטים

"ששן הבשרים" צרפת תרמה יצירות-מופת לא מעטות לי-אמנות הבד; ביניהן ראוי ששן הבשרים לתפוס מקום נכבד ביותר. הסרט, המבוסס על רומאן מפורסם מאת ריימון ראויגה, ער' בד לקולנוע בידי ז'אן אורונש ופייר בוסט. זהו אחד התסריטים המשובחים ביותר ש' נכתבו אי פעם לפילם הקולני; שיח כמו ב' ששן הבשרים אין מרבים לשמוע בקולנוע. על השלד המוצק הזה הצליח הבמאי קלוד אוטון-לארה להקרים בשר וגידים. היצירה שנבראה היא ממרנה ראשונה.

בין הבמאי לשחקניו שררה הבנה מלאה בכל הנוגע לבצוע: הוא ללא פגם. כל ה' שחקנים במקומם, כל אחד דמות חיה. את הרושם הרב ביותר עושים, וזה מובן וברור יען כי הם ממלאים את הבד כמעט מהצית הזמן, מישלן פרל וז'ראר פיליפ. השני, ב' תפקי: פרנסוהא, תלמיד המחלקה שלפני את' רונה בגימנסיה בעיר קטנה הסמוכה לפאריס. כמו כל חבריו, חושש פרנסוהא מן היום בו יסיים את בית-הספר, גיוס אל הצבא לה' רקב בחפירות החזית המערבית (התקופה: 1917). העובדה שאחד מאגפי בית-הספר נל' קח על-ידי הצבא, משמש בית-חולים לפצוי

דוריס דיי טיול באולפן

עים המובאים משדה הקרב, בודאי שאינה מועילה לגרש מלכו את הפחד. בחצר בית' החולים פוגש פרנסוהא את מארט (מישלן פרל), אשה צעירה, מבוגרת ממנו בשנים, המאורשת לחייל הנמצא בחזית. עד מהרה מתרקמת בין השניים אהבה, ש' ראשיתה בפלירט של שובבות. הופכת להיות קצת רצינית מדי בגלל התפרצויות הקנאה הילדותיות של פרנסוהא, אבל, לאחר הפוגת קיץ בה נישאת מארט לארושה החייל, נע' שית סוערת והצופה. שוב אין השניים מש' תדלים להסתיר את היחסים שביניהם. השא'

אוכלת בשר

